

Arrest

nr. 286 771 van 28 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 04 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 09 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 oktober 2015. Op 15 oktober 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 213 914 van 13 december 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing.

Op 12 februari 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 28 augustus 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek)". De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 9 september 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Bij arrest nr. 240 272 van 31 augustus 2020 verwierp de Raad het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 11 oktober 2021 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u een Afghaans staatsburger en een Sjiitische moslim te zijn, etnische afkomst Hazara. U werd geboren omstreeks het jaar 1994 in het dorp Pay Nili, gelegen in het district Nili van de provincie Daykundi. U woonde daar met uw ouders en een oudere broer en zus. Ondertussen sloot uw oudere broer zich aan bij het leger en is uw oudere zus gehuwd. U ging naar school tot u ongeveer vijftien jaar oud was. Tijdens de twee laatste jaren van uw studies werkte u al in een garage als mecanicien van motorfietsen, en na het stopzetten van uw studies heeft u dit werk nog ongeveer twee jaar verdergezet.

Omstreeks het jaar 2013 opende een man van Pasjtoense origine met de naam A. een garage naast de garage waar u zelf was tewerkgesteld. U had frequent contact met hem aangezien jullie vaak motoronderdelen en dergelijke met elkaar uitwisselden. Ongeveer één keer per jaar kwam in uw garage de man van uw nicht, H. genaamd, gedurende een korte periode geregeld over de vloer. H. had in die periode namelijk verlof van zijn baan als officier bij het leger en kwam telkens even langs in jullie garage als hij naar de bazaar ging. Toen H. omstreeks 2013 op die manier geregeld naar jullie garage kwam, viel het u op dat A., de naburige Pasjtoen-garagehouder, u opvallend veel vragen stelde over hem, waardoor u begon te vermoeden dat hij mogelijk een spion was. Wat later vernam u bovendien dat H., die toen op weg was geweest naar zijn werk in een andere regio van Afghanistan, onderweg was tegengehouden door de taliban en vervolgens door hen werd gevangengenomen en werd onthoofd. Daarop ging u naar de politie en heeft u uw vermoedens over het feit dat A. een spion was daar kenbaar gemaakt. Toen u terugkwam in de garage begon A. u verschillende keren lastig te vallen en vroeg hij u telkens of u iets over hem had verteld bij de politie. Op een keer kwam het tot een gewelddadige confrontatie, waarbij A. u verwondde en u medische verzorging nodig had. Omstanders alarmeerden de politie, die ter plaatse kwam en A. arresteerde. Hij werd vervolgens door de rechtbank veroordeeld en opgesloten in de gevangenis, en dat was op het moment van het (eerste) persoonlijk onderhoud op het CGVS (juni 2018) nog steeds het geval. Na zijn opsluiting werden uw ouders en uzelf verder bedreigd door de taliban. Er werden met name ruiten kapotgemaakt in de garage waar u was tewerkgesteld en dreigbrieven naar binnen gegooid. In die dreigbrieven stond dat u de taliban aan de overheid had gegeven en dat u voor hen moest komen werken. U probeerde hiermee naar de politie te gaan, maar die antwoordde u dat zij de afzenders van de brieven niet kenden en u dus niet konden verder helpen. U besloot daarom te vluchten. Samen met uw ouders gingen jullie naar Iran, waar u en uw vader aan de slag gingen in de bouwsector. U was illegaal tewerkgesteld in Iran en werd uiteindelijk omstreeks de zomer van 2015 samen met uw ouders uit het land gezet. Uw ouders keerden terug naar uw geboortedorp en zelf besloot u de regio te verlaten. Na vijf dagen te hebben doorgebracht aan de grens, stak u de grens terug over. Via Pakistan, Iran en Turkije, kon u Griekenland bereiken. U reisde vervolgens door verschillende Europese landen om uiteindelijk België te bereiken. Op 15 oktober 2015 heeft u internationale bescherming gevraagd in België. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskera, een kopie van de taskera van uw vader, een kopie van uw paspoort waarmee u destijds naar Iran was gereisd, een fotokopie van een politieklacht, een fotokopie van een bevestigingsbrief over uw problemen geschreven door de ouderen van uw dorp en briefomslagen uit Afghanistan.

Op 31 augustus 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat de door u voorgehouden problemen maar weinig aannemelijk waren, en u geen nood had aan subsidiaire bescherming omwille van een binnenlands gewapend conflict ten opzichte van uw thuisstreek. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CVS met haar arrest van 13 december 2018.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 12 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees in dit tweede verzoek nog steeds naar de in het eerste verzoek aangehaalde problemen, en gaf ook aan dat uw vader in Afghanistan ziek is en u in België problemen kende omdat u soms op straat moet slapen. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de originelen van de paspoorten van u en uw vader voor. U stuurde ook nog kopieën van een aantal foto's en een micro-SD na. Op 28 augustus 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal uw tweede verzoek niet ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 9 september 2019 een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees bij dit derde verzoek terug naar de eerder door u aangehaalde problemen, en voegde ook toe dat u ondertussen atheïst geworden zou zijn. U legde geen stukken voor om uw derde verzoek te ondersteunen.

Op 26 februari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal uw derde verzoek niet-ontvankelijk. Er werd namelijk geoordeeld dat u uw voorgehouden atheïsme niet voldoende concretiseerde om dit tot een nieuw element te maken dat de kans aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor de internationale bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar uw beroep werd door de RvV verworpen met haar arrest van 31 augustus 2020.

Zonder België verlaten te hebben deed u op 11 oktober 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwijst bij uw vierde verzoek terug naar de eerder door u aangehaalde problemen in het kader waarvan de taliban nog bezoeken aan uw familie gebracht zouden hebben, naar uw voorgehouden atheïsme, naar problemen die familieleden van u gekend zouden hebben wegens hun dienst bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, en naar de vervolging waar Hazara in Afghanistan mee te kampen zouden hebben. Om uw vierde verzoek te ondersteunen legt u voor: kopieën van brieven opgesteld door familieleden van u; kopieën van social media-posts omtrent de situatie van Hazara in Afghanistan; kopieën van foto's, attesten en identiteitsdocumenten van familieleden van u die bij de Afghaanse veiligheidsdiensten gediend zouden hebben; een dreigbrief van de taliban; een aangifte; en de enveloppe waarin deze zaken u toegestuurd werden. Uw advocaat stuurde op 5 januari 2022 een begeleidend schrijven met 60 stukken na, waarvan sommigen identiek waren aan de documenten die u reeds voor de DVZ presenteerde (stukken 1 – 10; 28 – 33).

Op 10 augustus 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarna deze door het Commissariaat-generaal werd ingetrokken op 16 september 2022. Op 3 en 19 oktober maakte uw advocaat nog mails met stukken over.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart heden dat u lijdt aan depressie, dat u een aantal zelfmoordpogingen hebt ondernomen en dreigt om er nog te begaan mocht u weer een negatieve beslissing krijgen, en dat u een gezwel heeft onder uw oksel (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 12., 20., 23.). Uw dossier bevat ook een attest vanwege het CAW dd. 20 december 2019 waarin melding wordt gemaakt van nachtmerries, hoofdpijn, braakneigingen en slaapproblemen (document 7). U legt ook documenten neer waaruit blijkt dat u medische onderzoeken hebt ondergaan waarbij kankergezwellen werden vastgesteld en weggehaald (document 11). U legt ook enkele attesten neer waarin staat te lezen dat u nog steeds psychologisch wordt opgevolgd (document 15). U concretiseert evenwel op geen enkel manier hoe dit invloed heeft op uw mogelijkheden om deel te nemen aan de asielprocedure, en u kan niet aangeven welke steunmaatregelen u denkt dat er dan wel genomen zouden moeten worden. Uit de lezing van uw verklaringen voor de DVZ blijkt ook niet dat u bijzondere moeite had om te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 juni 2018 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art.

48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld omtrent uw individuele situatie vis-à-vis een vrees voor vervolging ten opzichte van de talibanregering. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Wat betreft uw individuele situatie verwijst u terug naar zaken die u bij uw eerdere verzoek aanhaalde zonder deze verder te staven of concretiseren (zie infra), of haalt u zaken aan die buiten het contentieux van de huidige procedure vallen (zie infra). Voor het overige beroept u zich ook op problemen die familieleden van u zouden kennen omwille van hun individuele situatie zonder dat u aangeeft dit voor u een persoonlijke vrees voor vervolging zou doen ontstaan (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 16.), en op de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan in het algemeen en de situatie voor Hazara in het bijzonder, welke u niet persoonlijk hoeft toe te lichten. Het CGVS heeft reeds een duidelijk zicht op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername, en uw persoonlijke situatie en profiel. Er zijn geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U haalt bij uw vierde verzoek om internationale bescherming een aantal verschillende zaken aan. Voorafgaand kan gesteld worden dat daar waar u verwijst naar zaken die u bij vorige verzoeken om internationale bescherming inriep en die toen als weinig geloofwaardig bevonden werden, het louter herhalen van of verwijzen naar deze reeds als ongeloofwaardig beoordeelde zaken niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen. U stelt dat de taliban een aantal keer bij uw ouders zijn langs geweest in het verlengde van de problemen die u bij uw eerste verzoek inriep (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 16), maar er werd naar aanleiding van uw vorige verzoeken al geen geloof gehecht aan uw voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban. De loutere blote bewering dat ze ondertussen uw ouders nog een paar keer bezochten, brengt hier geen verandering in. Dat u stukken voorlegt waarin uw ouders zelf zouden getuigen over uw problemen (documenten 1, 12) is niet van dien aard deze vaststelling te wijzigen; het gaat hier om volledig gesolliciteerde brieven van noodzakelijkerwijs vooringenomen partijen.

U legt ook een brief van de taliban voor, en een aangifte die gedaan zou zijn naar aanleiding van uw problemen met de taliban (documenten 4 en 5; verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 18.). Nochtans berustte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bij uw eerdere verzoeken voorgehouden problemen geenszins enkel op het ontbreken van (originelen van) bepaalde documenten; dat u heden een aantal documenten produceert komt allerminst tegemoet aan de veelheid aan argumenten die werden geformuleerd om uw voorgehouden problemen als weinig aannemelijk te bestempelen. Documenten hebben trouwens enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Deze stukken zijn daarom geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U legt ook een aantal documenten voor waarmee uw wil aantonen dat familieleden van u voor de Afghaanse veiligheidsdiensten werkten: een broer, een neef, en een man van een nicht van u. U presenteert ook een aantal brieven waarin uw familieleden beschrijven hoe zij hierdoor problemen zouden kennen (documenten 1, 3, 9; verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 18.). In dit kader dient opgemerkt te worden dat u om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aannemelijk dient te maken dat u persoonlijk een vrees voor vervolging koestert of risico op het lijden van ernstig schade loopt. U maakt evenwel geen enkel gewag van een vrees uwentwege omwille van de voorgehouden activiteiten van deze familieleden, en verwijst enkel naar de problemen die ze zelf zouden kennen: "iedereen beschrijft zijn of haar problemen. Mijn broer en neef hebben vanwege die dreiging het land moeten verlaten ... zijn leven was in gevaar ... hij werd bedreigd en is daarom gevlucht uit Afghanistan ... hij is in 1392 vermoord door de taliban" (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 18.). Ook in het begeleidend schrijven van uw advocaat wordt hieromtrent geen enkel oorzakelijk verband gelegd tussen de voorgehouden functies van uw familieleden, en de door u voorgehouden vrees voor vervolging, maar slechts gesteld dat "deze elementen hebben logischerwijs een impact op mijn cliënt. Ze

verhogen het risico dat mijn cliënt geïdoleerd zal worden” (document 13), een blote bewering. Daar waar uw advocaat in het verzoekschrift naar aanleiding van uw beroep tegen de vorige beslissing naar aanleiding van uw vierde verzoek, aanhaalt dat er in de beslissing(en) van het Commissariaat-generaal in dit kader verwezen wordt naar slechts enkelen van de zestien stukken die u hierover voorgelegd zou hebben (verzoekschrift dd. 8 september 2022, p. 8), dient in herinnering gebracht te worden dat de documenten die u voorgelegd hebt in het dossier van het Commissariaat-generaal gegroepeerd en herschikt werden, en dat het Commissariaat-generaal niet gehouden is om dezelfde nummering als uw advocaat te volgen.

Zelfs als uw familieband met deze personen al aangetoond was (wat louter op basis van hetgeen u voorlegt geenszins het geval is), en zelfs als u al aannemelijk maakte dat deze personen daadwerkelijk bij de veiligheidsdiensten dienden en daardoor heden problemen kennen (waarin u op basis van hetgeen u voorlegt en uw verklaringen nog niet bent geslaagd), dan nog zou dit op zich niet volstaan om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

U haalt ook aan dat u in Afghanistan vervolgd zou worden omdat u Hazara bent, en legt hiertoe een aantal posts van social media voor (document 2; verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 16. 18.). Uw advocaat maakte ook een aantal stukken over die handelen over de situatie van de Hazara in Afghanistan (documenten 10, 12). U maakt hierbij evenwel niet duidelijk waarop u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdoleerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om de kans aanzienlijk groter te maken dat u aanspraak kan maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport Afghanistan. Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden. De social media posts, voor zover deze al verwijzen naar de recente situatie wat met de meeste documenten niet het geval lijkt te zijn, illustreren deze hooguit een algemene situatie. U geeft trouwens niet aan dat het gaat om uw eigen posts (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 18.). Uw advocaat verwijst naar uw eigen facebookprofiel (document 14), maar hieruit blijkt geen bijzonder zichtbaar activisme; uw posts beperken zich tot enkele foto's met de slogans “Afghan lives matter, Hazara lives matter, Stop Hazara Genocide”, die evenwel geen breed bereik lijken te hebben (hooguit een paar tientallen likes), niet voldoende om te kunnen vermoeden dat u hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan bijzonder negatief in de aandacht zou komen (uittreksel van uw profiel toegevoegd aan de blauwe map). Uw advocaat verwijst in het begeleidend schrijven naar uw gelaatstrekken als een risicofactor, en stelt dat er over u geklikt zou kunnen worden aan de taliban omwille van uw lang verblijf in Europa (document 13), wat slechts hypothetische beweringen zijn gebaseerd op algemene bevindingen, en geen concreet gepersonaliseerd element betreft. De overige documenten die u presenteert omtrent de algemene situatie van de Hazara in Afghanistan slaan niet op uw individuele situatie, noch zijn ze van dien aard om te doen besluiten dat er sprake is van een situatie van algemene groepsvervolgving tegenover de Hazara.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd

worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om te besluiten dat de kans aanzienlijk groter is dat u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft.

Daar waar u nogmaals verwijst naar uw voorgehouden atheïsme, kan ten slotte terug verwezen worden naar de vaststellingen hierrond naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming, en de bevestiging hiervan door de RvV: uw verklaringen over uw voorgehouden atheïsme kwamen laattijdig, waren contradictoer, en u had onvoldoende geconcretiseerd waarom u dacht dat u in Afghanistan als atheïst gepercipieerd zou worden. Heden verwijst u louter naar uw voorgehouden atheïsme zonder dit verder te concretiseren (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 9., 16.). De blote bewering dat uw atheïsme ondertussen "verder ontwikkeld" zou zijn (dixit het verzoekschrift dd. 8 september 2022, p. 11) is niet meer dan een blote bewering en vermag het niet de vorige vaststellingen te wijzigen. Het louter verwijzen naar uw Hazara-afkomst als reden om als atheïst beschouwd te worden (ibid., p. 12), kan niet aanvaard worden als een voldoende concreet en gepersonaliseerd element, maar is niet meer dan een terugkoppeling naar het invoeren van een vrees voor vervolging louter op basis van de situatie van Hazara in Afghanistan in het algemeen.

Daar waar u aanhaalt dat u verwesterd zou zijn door uw verblijf in Europa (document 13), laat u na om in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf in Europa moet worden vastgesteld dat dit op zich de kans niet aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Wat betreft uw verwijzingen naar uw voorgehouden atheïsme in deze (document 13), werd reeds supra geoordeeld. Het louter verwijzen naar uw Hazara-afkomst als reden om als verwesterd beschouwd te worden (document 13), kan niet aanvaard worden als een voldoende concreet en gepersonaliseerd element, maar is niet meer dan een terugkoppeling naar het invoeren van een vrees voor vervolging louter op basis van de situatie van Hazara in Afghanistan in het algemeen.

Uw advocaat voegt in dit kader een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe, waarin de vluchtelingenstatus toegekend werd aan een Hazara-man, bij wie volgens de Raad een gegronde vrees voor vervolging vermoed kon worden omdat hij als verwesterd beschouwd zou kunnen worden. De raad benadrukt evenwel ook dat er geen sprake is van groepsvervolging voor Hazara en dat ze haar oordeel baseert op individueel te beoordelen cumulatieve omstandigheden (document 17). Er werd supra al geargumenteed waarom de zaken die u aanhaalt niet volstaan om een de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

U legde ook een aantal stukken voor waaruit zou blijken dat u medische problemen kent in België, namelijk kanker (document 11). De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich namelijk te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag, voor zover deze niet al supra werden besproken, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige

analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht. U maakt op geen enkele manier duidelijk waarom bijvoorbeeld uw kankerdiagnose u kwetsbaarder maakt wat betreft de geweldsituatie, een afzonderlijk vraagstuk dan de vraag of u daar nog verder op een gepaste behandeling van dit medisch probleem zou kunnen rekenen (waarvoor u zich tot de geëigende procedure moet wenden, zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022>

08 EUAA COI Report Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAAC_OI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden

gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6, § 3, vierde lid en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 40 en 42 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Volgens artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt verweerder bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker dient op 11 oktober 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. In eerste instantie slechts op 8 augustus 2022 verklaart verweerder het volgend verzoek niet-ontvankelijk, dan wel 10 maanden na de indiening van het volgend verzoek om internationale bescherming. Vervolgens wordt die beslissing ingetrokken en wordt er een nieuwe beslissing van ontvankelijkheid genomen op 26 oktober 2022. Krachtens artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet neemt verweerder een beslissing binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. Bezwaarlijk kan aangenomen worden dat verweerder de artikelen 57/6, § 3, vierde lid en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet gerespecteerd heeft.

Minstens maken de nieuwe elementen of feiten de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De situatie in Afghanistan is immers onbetwistbaar grondig gewijzigd.

Het volgende verzoek en het onderhavige beroep hebben slechts een beperkt doel, namelijk het nieuwe of niet nieuwe karakter van de elementen aangebracht door verzoeker ter ondersteuning van dit verzoek (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, B.143.2.2). Artikel 42 van de Procedurerichtlijn voorziet in een voorafgaand onderzoek (HvJ, C-921/19, concl. advocaat-generaal Hogan, 11 februari 2021, punt 76). Het gaat er niet om te onderzoeken of de verzoeker al dan niet een gegronde vrees voor vervolging heeft, maar of de nieuwe aangevoerde elementen de waarschijnlijkheid dat hij vluchteling is of subsidiaire bescherming dient te genieten, aanzienlijk vergroten. De bewijskracht van de nieuwe elementen vereist een prima facie onderzoek, om een "filter" te vormen, in tegenstelling tot een grondig onderzoek wanneer het verzoek ten gronde wordt onderzocht (RvV 12 april 2019, nr. 219.732; 21 april 2020, nr. 235.445).

Het Hof van Justitie preciseerde dat een volgend verzoek in 2 stappen behandeld wordt (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH/Nederland). Bij de eerste voorafgaande stap wordt nagegaan of het verzoek ontvankelijk is, in de tweede stap wordt het verzoek ten gronde onderzocht. De eerste stap zelf omvat 2 fasen, waarbij in elke fase andere door artikel 40, leden 2 en 3 van de Herschikte Procedurerichtlijn vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Eerst dient uitgemaakt te worden of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd i.v.m. de behandeling van de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor internationale bescherming. In bevestigend geval wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Indien aan beide voorwaarden is voldaan, wordt volgens artikel 40, lid 3 Procedurerichtlijn het verzoek ten gronde behandeld. Artikel 40, lid 2 m.b.t. de beoordeling van de ontvankelijkheid maakt geen enkel onderscheid tussen een eerste en een volgend verzoek wat de aard van de elementen of bevindingen betreft die kunnen aantonen dat de verzoeker krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor internationale bescherming, zodat de beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van deze verzoeken in beide gevallen moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet).

In een later arrest besliste het Hof dat het begrip “nieuwe elementen of bevindingen die aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd” in artikel 40, leden 2 en 3 de elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek om internationale bescherming (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY/Oostenrijk). Wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst dermate gewijzigd is, wordt de kans dat een verzoeker om internationale bescherming aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroot (Parl. St. Kamer 2016-17, nr. 54-2548/001, 116).

De Raad van State oordeelde dat (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A.178.826/VII-36.755):
[...]

In de bestreden beslissing betwist verweerder niet, hij erkent zelfs dat met de machtsovername een nieuwe situatie in Afghanistan is ontstaan. De bestreden beslissing is maar liefst 11 bladzijden lang waarbij verweerder uitvoerig onderzoekt of hij de subsidiaire bescherming kan toekennen aan verzoeker. Hoewel verzoeker meent dat dit onderzoek van verweerder gebrekkig werd uitgevoerd, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de beslissing lang is en hij verwijst naar verschillende nieuwe rapporten, gebaseerd op nieuwe elementen en nieuwe feiten. Desalniettemin besluit verweerder dat het volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is. Indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zouden zijn, had verweerder immers eenvoudigweg kunnen verwijzen naar de vorige beslissingen van verweerder van 31 augustus 2018, 28 augustus 2019 en 20 september 2020 alsook de bijhorende arresten van Uw Raad van 13 december 2018, nr. 213.914 en 31 augustus 2020, quod non. Bovendien werd een vorige beslissing van ontvankelijkheid van 8 augustus 2022 ingetrokken en werd er opnieuw overgegaan tot een onderzoek van de nieuwe elementen aangebracht door verzoeker.

Bijna een jaar na het indienen van het verzoek internationale bescherming neemt de verwerende partij de bestreden beslissing die 11 pagina's lang is en waarin uitdrukkelijk wordt geponeerd:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In de bestreden beslissing onderzoekt verweerder ten gronde of de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/2, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verweerder past artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet foutief toe. Hij schendt de bovenstaande wetsartikelen en zijn redenering is strijdig met de bovenstaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Indien verweerder correct de wet had toegepast, zou verzoeker een termijn van dertig dagen en niet van tien dagen hebben gehad om huidig verzoekschrift in te dienen. Een ruimer tijdsbestek geeft logischerwijs de kans aan verzoeker om zijn middelen meer uit te werken en te doorgronden.”

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van “de samenwerkingsplicht wat een schending uitmaakt van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht en van het beginsel *audi alteram partem*.

De verzoekende partij betoogt dat door de commissaris-generaal geen/onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifiek profiel. Zij wijst op haar etnische origine als Hazara, de situatie van de Hazara-minderheid in Afghanistan in het algemeen en in haar regio van herkomst in bijzonder, haar psychologische en medische problemen, haar (gepercipieerde) verwestering, haar atheïsme, haar familieleden (broer en neef) die voor de voormalige Afghaanse overheid (Afghaans leger) hebben gewerkt en de duur van haar verblijf en haar integratie in de Belgische samenleving. Zij verwijst hierbij naar de stukken die zij en haar advocaat hebben voorgelegd, alsook naar landeninformatie en rechtspraak van de Raad. Zij meent dat alle aspecten van haar profiel cumulatief moeten worden beoordeeld en dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming, temeer gelet op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban aldaar. Minstens dient zij in een persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover grondig te worden bevraagd zodat alle aspecten van haar profiel terdege door de commissaris-generaal kunnen worden onderzocht, aldus de verzoekende partij. Volgens haar dringt zich een vernietiging van de bestreden beslissing op.

2.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij vangt aan met een theoretische uiteenzetting over de volgens haar toepasselijke principes. Vervolgens geeft zij een omschrijving van de huidige humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan, waaromtrent zij meent dat: “*Dat in hoofdorde moet worden geoordeeld dat het alle beschikbare informatie blijkt dat inderdaad door het handelen van de Taliban deze als een actor moet worden beschouwd in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan wie de ernstige schade kan worden toegeschreven zodat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend*”. Tevens voert zij aan dat de beschikbare landeninformatie wegens de gebrekkige toegang tot betrouwbare informatie met de

nodige terughoudendheid en voorzichtigheid moet worden benaderd. De verzoekende partij wijst ook op haar kwetsbaar profiel omwille van haar medische en psychologische gezondheidstoestand, waarmee de commissaris-generaal volgens haar geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In wat zich aandient als een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is van mening dat geen onderzoek werd gevoerd naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de provincie Daykundi. Zij citeert uit een arrest van de Raad. Vervolgens betoogt zij: *“Dat net zoals in voormeld arrest er moet worden geoordeeld dat omwille van het gebrek aan inaanmerkingname van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld kunnen verhogen de bestreden beslissing moet worden vernietigd opdat er een grondig onderzoek zou kunnen worden gevoerd naar het risico op willekeurig geweld rekening houdend met zijn specifiek kwetsbaar profiel van verwesterde atheïstische Afghaan die lijdt aan ernstige psychologische problemen en behoort tot de Hazara etnische minderheidsgroep maar bovendien ook persoonlijk gevisieerd zal worden door de Taliban omwille van zijn verwantschapsband met zijn broer en zijn neef, die beide voor het Afghaanse leger hebben gewerkt voor de machtswissel”*.

2.5. De verzoekende partij voegt blijkens de inventaris bij haar verzoekschrift de volgende stukken toe:

3. Attesten van CARDA;
4. E-mails inzake inzage van het administratief dossier;
5. Begeleidend schrijven van verzoekers raadvrouw van 4 januari 2022;
6. Mail aan het CGVS van 19 oktober 2022 en bijkomende stukken;
7. Persoonlijke getuigenis van verzoeker;
8. Mail aan Bureau 9bis van DVZ van 29 juli 2021 en getuigenissen van vrienden;
9. Slaagattesten lessen Nederlands;
10. Attest van inburgering;
11. Slaagattest ICT;
12. Diploma Mind-spring;
13. Attest deelname aan speciale zitting voor het theoretisch examen rijbewijs;
14. Inschrijvingsattest VDAB als werkzoekende;
15. Fiscale fiche van 2017;
16. Werkdocumenten uitzendarbeid;

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt op 8 februari 2023 vanwege de verzoekende partij een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarmee zij de volgende bijkomende stukken bijbrengt:

1. *Psychologisch verslag van 11.01.2023.*
2. *Attest van CARDA van 09.12.2022.*
3. *Schriftelijke getuigenis van Mevrouw W.-V.D.L.*
4. *Verzoek tot verlenging van materiële steun bij Fedasil.*
5. *Beroep ten gronde bij de Arbeidsrechtbank tegen toewijzing van open terugkeerplaats.*
6. *Kopie van Duits verblijfsdocument van neef, Meneer R.N.M.”*

3.2. De Raad ontvangt op 9 februari 2023 vanwege de verzoekende partij een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij een weblink opneemt naar het rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart heden dat u lijdt aan depressie, dat u een aantal zelfmoordpogingen hebt ondernomen en dreigt om er nog te begaan mocht u weer een negatieve beslissing krijgen, en dat u een gezwel heeft onder uw oksel (verklaring volgend verzoek dd. 7 december 2021, afdeling 12., 20., 23.). Uw dossier bevat ook een attest vanwege het CAW dd. 20 december 2019 waarin melding wordt gemaakt van nachtmerries, hoofdpijn, braakneigingen en slaapproblemen (document 7). U legt ook documenten neer waaruit blijkt dat u medische onderzoeken hebt ondergaan waarbij kankergezwellen werden vastgesteld en weggehaald (document 11). U legt ook enkele attesten neer waarin staat te lezen dat u nog steeds psychologisch wordt opgevolgd (document 15). U concretiseert evenwel op geen enkel manier hoe dit invloed heeft op uw mogelijkheden om deel te nemen aan de asielprocedure, en u kan niet aangeven welke steunmaatregelen u denkt dat er dan wel genomen zouden moeten worden. Uit de lezing van uw verklaringen voor de DVZ blijkt ook niet dat u bijzondere moeite had om te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij uit weliswaar de kritiek dat geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar medische en psychologische gezondheidstoestand, doch zij betreft deze kritiek niet op eventuele bijzondere procedurele noden in haar hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Op 15 oktober 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij werd bedreigd door een collega-garagist van wie zij vermoedt dat hij een spion was van de taliban. Nadat haar collega werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, werden zij en haar ouders bedreigd door de taliban. Op 31 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 213 914 van 13 december 2018 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en zij maakte geen nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk.

Op 12 februari 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 28 augustus 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 9 september 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en voegt toe dat zij intussen atheïst is geworden. Op 26 februari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Bij arrest nr. 240 272 van 31 augustus 2020 verwierp de Raad het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 11 oktober 2021 dient de verzoekende partij onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming uiteenzette en wijst ook op de vervolging waarmee Hazara's te kampen hebben. Zij legt een bundel bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing verklaart de commissaris-generaal het vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de algemene situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban significant is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze bestond ten tijde van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij. Er dient met deze gewijzigde situatie rekening te worden gehouden teneinde de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen in de juiste context te beoordelen. Meer bepaald werpt de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan een ander licht op de door de verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van haar etnische origine als Hazara en haar verblijf in het Westen sedert 2015, hierbij rekening houdend met haar precaire mentale gezondheidstoestand.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat zij atheïst is geworden, dient er evenwel op gewezen dat door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. In het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming komt de verzoekende partij niet verder dan te volharden in haar bewering dat zij intussen atheïst is geworden. Het louter volharden in een vluchtmotief dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, volstaat op zich echter niet teneinde de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief alsnog te herstellen. De loutere bevestiging van de bewering van de verzoekende partij dat zij atheïst is geworden in haar eigen brief (zie map 'Documenten', document 13; verzoekschrift, stuk 7) en in de getuigenis van een vrijwilligster in het noodopvangcentrum te Leopoldsbuurg (eerste aanvullende nota, stuk 3) is niet van aard hierop een ander licht te werpen, gelet op het gesolliciteerd karakter van deze documenten. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij in haar eigen brief stelt dat zij niet op de steun van haar familie kan rekenen omdat zij atheïst is geworden, hetgeen evenwel wordt tegengesproken door het feit dat zij in het kader van haar vierde beschermingsverzoek wel degelijk documenten van haar familie voorlegt die haar beweerdde problemen moeten bevestigen (zie map 'Documenten', document 14). Er kan dan ook nog steeds geen geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij atheïst zou zijn geworden. Er kan bijgevolg redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de verzoekende partij heden in werkelijkheid nog steeds het sjiitische geloof aanhangt zoals zij verklaarde ten tijde van haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming.

4.3.3. Met betrekking tot de situatie van de Hazara's in Afghanistan stelt de Raad het volgende vast.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (zie EASO "Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report" van januari 2022, p. 40-45; EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, p. 50 e.v.; EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, p. 130-144; alsook de verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's van de verzoekende partij).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara's het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara's. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara's waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara's.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara's. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara's waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara's kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Er zijn immers ook rapporten dat de taliban de rechterlijke macht zou hebben gereorganiseerd, waarbij 100 Hazara-rechters werden ontslaan omdat de taliban van mening zijn dat Hazara's geen rechters kunnen zijn. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara's in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara's. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Er zijn tevens voorvallen waarbij taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara's. Gedwongen uitzettingen van Hazara's vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-facto-rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara's na de val van de voormalige Afgaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara's opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Koboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara's, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afgaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een *anti*-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara's en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara's of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara's gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara's. ISKP viseert echter ook Hazara's omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geïmpulseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïmpulseerd door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara's leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e-Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de Dasht-e-Barchi wijk van Kaboel waarbij 50 mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara-gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara's wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara's en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wisten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara's. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara's na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara's te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara's na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïmpulseerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara's zoals overheidsfunctionarissen, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara's gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara's verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara's. Deze aanvallen tegen de Hazara's blijven voortduren. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*".

4.3.4. Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara's in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara's. De Raad stelt dan ook vast dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara's, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Hazara's uit Afghanistan.

4.3.5. In de EUAA Country Guidance van januari 2023 (p. 80-83) worden Hazara's dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara's worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara's en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara's sjiiet. Er zijn twee grote sjjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjjiitische groepen zijn overwegend Hazara's.

In de EUAA Country Guidance (p. 80-83) wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 73-77), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara's worden beschouwd als het Westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van de verzoekende partij voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in haar geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

4.3.6. Met betrekking tot het verblijf van de verzoekende partij in Europa en haar bewering dat zij intussen is verwesterd stelt de Raad het volgende vast.

4.3.6.1. De Raad benadrukt vooreerst dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

4.3.6.2. In de vervolgingsgronden is er sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, slechts gedrag dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, dat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. *In casu*, besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

4.3.6.3. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verzoekende partij in haar tweede aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu verblijft de verzoekende partij reeds sedert oktober 2015 in België, zij heeft alhier Nederlands geleerd, werk gevonden, een vriendengroep rond zich opgebouwd en zij heeft zich onder andere via het gezin van een vrijwilligster van het noodopvangcentrum te Leopoldsburg geïntegreerd in de Belgische samenleving, zoals op uitgebreide wijze wordt toegelicht in het verzoekschrift en de eerste aanvullende nota van de verzoekende partij en de bijgebrachte stukken dienaangaande. Te dezen dient er nogmaals op gewezen dat Hazara's over het algemeen worden beschouwd als het Westen meer genegen (zie *supra*).

4.3.7. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte psychologische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier; verzoekschrift, stuk 3; eerste aanvullende nota, stukken 1 en 2) blijkt voorts dat de verzoekende partij te kampen heeft met ernstige mentale gezondheidsproblemen. In het psychologisch attest *d.d.* 11 januari 2023 (eerste aanvullende nota, stuk 1) wordt gesteld dat de verzoekende partij onder meer te kampen heeft met slaapproblemen, auditieve hallucinaties, angst en depressie en tevens reeds meerdere zelfmoordpogingen heeft ondernomen. Tevens werd de verzoekende partij tussen 25 juli 2022 en 2 december 2022 opgevolgd door het CARDA-centrum van het Rode Kruis in Luik, waar de behandeling werd stopgezet omwille van een gebrek aan materiële steun vanwege Fedasil waaromtrent de verzoekende partij een procedure bij de arbeidsrechtbank opstartte (eerste aanvullende nota, stukken 2, 4 en 5). In dit verband wijst de Raad er op dat in de door de verzoekende partij bijgebrachte EUAA “Country Guidance” van januari 2023 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten

met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar zijn (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, p. 102 – 103).

4.3.8. Alles in acht genomen, namelijk haar etnische origine als Hazara, haar sjiitische geloofsovertuiging, haar verblijf in het Westen sedert 2015 en haar mentale gezondheidstoestand blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie

De Raad besluit dat het geheel van voormelde individuele omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara's en de sjiitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij aan te nemen. Gelet op haar Hazara-origine en haar sjiitische geloofsstrekking alsook haar mentale gezondheidsproblemen en een (vermeende) verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 (p. 138) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

4.3.9. Uit het geciteerde artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat indien er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, het verzoek om internationale bescherming als dusdanig ontvankelijk wordt verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat alle elementen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te hervormen en verzoekers nood aan internationale bescherming ten gronde te beoordelen.

4.3.10. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" te schragen.

4.3.11. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

4.3.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS